

учеше. Отъ тогава се измина много врѣме. Нѣкои забравиха това хубаво учение и трѣгнаха по пѣтя на *злото* . . . Всѣки гледа да стане богатъ, като не жали за здравето и живота на другитѣ . . . Ето азъ, който работихъ денемъ и нощемъ, най-послѣ се намѣрихъ изхвърленъ на улицата . . . Дѣца, щѣхъ да ви зарадвамъ съ нѣкоя нова дрешка, ако . . .

Въ това врѣме се почука на вратата. Майката трепна, бащата изви глава, а дѣцата се свиха въ чергата.

— Влѣзъ! — каза остро бащата.

Въ стаята влѣзе единъ непознатъ. Главата му бѣ увита съ шалъ, а обущата му цѣли покрити съ снѣгъ.

— Добъръ вечеръ!

— Далъ ви Богъ добро!

— Вие ли се казвате Минко Стояновъ?

— Да! Какво обичате?

— Азъ съмъ пощенски раздавачъ, имате единъ прѣпорѣченъ пакетъ.

Като каза това брѣкна въ чантата си, извади пакета и го подаде. Поднесе му да подпише разписка и си отиде.

Минко мислѣше, кой ли му праща този пакетъ? Какво съдържа той? Очитѣ му бѣха заковани въ червения восъкъ. Най-сетнѣ скъса плика и отъ него се изсипаха книжни пари. Сърдцето му трепна! Той гледаше като обезумѣлъ. Жена му стоеше до него и го гледаше съ смущение. Бѣянчо и Борисъ бѣха спрѣли дишането си. Голѣма бѣ изненадата . . .

— Минко, — прошепна жена му, отъ гдѣ е това? Кой го праща? Ние нѣмаме близки, които